

Cái mũi chú khổng lồ

Tập truyện ngắn của Văn Biển

Họ là đôi bạn chí thiết. Mặc dầu mọi cái giữa hai người đều cực kỳ trái ngược. Đó là người đàn ông khổng lồ và cô bé con. Chú khổng lồ, bạn cô bé thì cũng giống như bất cứ người khổng lồ nào khác. Chẳng hạn như chiếc ủng của chú ấy, một người đàn ông bình thường chẳng may rớt vô đây thì phải có một cái thang mới leo ra được. Vậy còn nói gì tới cô bé. Chui vô đó nằm thì chấp các bạn trẻ trong làng đến tết cũng không tìm ra. Không phải chuyện nói cho vui đâu. Một hôm chơi trốn tìm, cô bé chợt trông thấy chiếc ủng ai bỏ quên lẫn lóc bên sườn đồi, bèn chui vô trốn rồi ngủ luôn. Mãi lâu chú khổng lồ ở dưới suối lên xỏ chân vô ủng. Thật là phúc đức, bàn chân chưa kịp dẫm, cô bé đã thức dậy. Chú vội vàng lôi cô bé ra, ngạc nhiên hết chỗ nói. Họ quen nhau từ dạo đó. Tình bạn họ trải qua hai mùa gió bắc. Nghĩ cũng thật buồn cười; một đằng thì to lớn dường ấy, còn một đằng chỉ bé bằng ngón tay út của chú. Nhưng lại rất thân nhau. Nói cho đúng thì họ còn cần cho nhau nữa. Người ta dầu to lớn tới đâu cũng có những điểm yếu chẳng hạn chú khổng lồ rất sợ lũ ruồi trâu. Có một bận đang ngủ chú vung tay đập con ruồi trâu đang đậu ở khoeo mồm. Tất nhiên sau đó chuyện gì sẽ tới phải tới. Xác chú ruồi bị dất mỏng như máy cán, còn bản thân chú thì đi đứt mấy chiếc răng. Chuyện này làm chú khó chịu. Do đó những buổi trưa hè, muốn chợp mắt một tẹo, chú phải nhờ cô bạn nhỏ ngồi canh chừng.

Thêm nữa, hai người còn có bao nhiêu chuyện kể cho nhau nghe. Cô bé có lối kể chuyện hay. Mà trong xóm thì có hằng hà chuyện, kể mãi không hết. Cô bé có giọng hát hay lại hay hát. Còn chú thì lúc vui cũng như lúc buồn đều muốn nghe cô bé hát. Ngược lại cô bé cũng khoái chú bạn của mình. Dường như người khổng lồ nào

cũng rất quý trẻ con. Trời phú cho họ cái tính hồn nhiên. Ruột để ngoài da. Cô bé khi thì nhờ chú hái cho mấy quả dâu da, quả ổi, chùm me rừng còn sót lại trên cành cao mà bọn trẻ con ném đá không tới hoặc lũ chim chóc ăn chán chê bỏ lại. Còn mỗi lúc muốn qua sông qua suối chỉ cần leo ngòi lên vai chú thì khỏi lo nước bén tới chân. Nhưng nếu chỉ chừng ấy thì cũng chưa lấy gì làm hấp dẫn lắm. Khoái nhất là cái mũi của chú ấy. Một buổi trưa trời bỗng nổi cơn giông, rồi mưa như trút nước. Cô bé đang loay hoay tìm chỗ trú thì chú khổng lồ đã nhắc cô bạn đặt vô lỗ mũi mình. Cánh mũi to như túp lều người chẵn vệt, có thể ngồi nằm thoải mái. Có điều nói các bạn đừng cười, hôm đó cô bé lo ngay ngáy, mặc dầu không còn bé bỏng, nhưng cô bé vẫn còn tật đái dầm. Cũng may lạy trời chuyện đó chưa hề xảy ra. Song cái mũi dẫu to đến mấy cũng chưa phải là lạ. Hẳn phải có cái gì khác thường đây? Mà đấy mới là cái cớ để có câu chuyện này kể cho các bạn nghe. Cái mũi của chú có khả năng đánh hơi các mùi vị từ một nơi cách xa hàng cây số. Nhưng nếu chỉ có vậy thôi thì các con thú săn có tài không kém. Thậm chí bé và mỏng manh như cánh bướm còn có thể nhận biết bạn mình ở cách bốn năm cây số là chuyện thường. Đúng thế đấy. Cái mũi của chú còn có khả năng khác, kỳ lạ hơn. Mà đấy mới là chỗ hơn người và trở thành huyền thoại.

Một bữa nọ cô bé chứng kiến một cảnh hết sức ngoạn mục mà sau đó cô vẫn không rõ là mình đang thức hay ngủ. Lúc bấy giờ đang yên tĩnh. Bầu trời không một gợn mây. Thế rồi một cơn lốc bỗng nổi lên. Rồi là là trên các ngọn cây, bóng một con vật lù lù bay tới. Lạy Phật, hỏi ai có thể tin được điều này, một con thú không lông, không cánh, da vàng ruộm, từ từ đáp xuống mặt đất ngay trước mặt chỗ hai người ngồi. Cô bé không phải mất thì giờ quan sát kỹ cũng biết ngay đó là chú lợn sữa vừa mới từ lò quay bay tới. Không kịp để cô bạn hết ngạc nhiên, bữa tiệc được bắt đầu ngay tức khắc. Những bữa tiệc như vậy thỉnh thoảng vẫn diễn ra, khi thì một chú ngỗng béo ngậy, lúc thì một chiếc đùi bò hay cả một con dê thui tái. Tất nhiên tất cả mọi thứ đều không cánh, thậm chí cả không chân, đều từ trên cao hạ cánh xuống. Cô bé hiểu mọi chuyện bắt đầu từ cái mũi kỳ diệu của chú bạn khổng lồ. Nếu gọi là cái mũi thần kỳ chắc cũng không có gì quá đáng. Giả sử chúng ta có được

cái mũi như vậy thì bất cứ cái gì quý nhất trên đời chúng ta cũng không chịu đổi. Vậy mà có một bạn chú bạn không lò đã một hai nài nỉ cô bé đổi cái mũi của cô bé cho chú. Thoạt nghe tưởng như là chuyện đùa. Số là thế này, thỉnh thoảng chú thấy mắt cô bé ánh lên niềm vui bất chợt. Phải có một điều kỳ lạ nào đó mới khiến cô bé trong trạng thái ngất ngây chứ? Nhiều lúc làm chú phải phát ghen lên. Chú hỏi, cô bé giải thích một cách đơn giản là cô vừa thoáng bắt gặp một mùi hương. Vô lý, mùi hương là cái quái quỷ gì mà chiếc mũi thần kỳ của chú không thể biết được. Có nhiều hôm cô bé lần theo mùi hương hái về khi thì một đóa hoa màu hồng, khi bông hoa màu tím. Hoa thì chú chẳng lạ gì. Hàng ngày chú vẫn thường dẫm nát dưới chân. Song điều làm chú bức mình là chẳng thể nào chú hiểu nổi mối liên hệ giữa cái mũi bé xíu của cô bé với mùi hương kỳ diệu ẩn giấu đằng sau mỗi cánh hoa mỏng tang. Hoa thì có tới hàng trăm loại và dường như mỗi loại hoa cho một mùi hương khác nhau. Tất nhiên điều đó chú chỉ cảm nhận được qua ánh mắt và vẻ mặt rạng ngời của cô bé. Chứ đâu có giải thích tới mấy chú cũng không tài nào hiểu nổi. Còn nếu như dí bông hoa sát vô mũi chú thì than ôi chỉ trong khoảnh khắc cánh hoa sẽ tan nát như trước một cơn lốc bất ngờ.

Rồi một hôm bỗng giữa hai người xảy ra một cuộc thách đố. Cô bé đang ngồi chơi bất chợt kêu lên:

- ồ tuyệt quá, phía sau bụi cây kia có bông hoa gì.

Chú không lò hướng về phía lùm cây cô bé chỉ rồi khẳng khẳng bảo đó chỉ là mùi cóc chết.

Các bạn hãy đoán xem trong hai người ai đúng. Quả sau lùm cây có bông hoa gì mới nở, sức nức mùi chuối chín. Nhưng chú không lò cũng không sai. Dưới lùm cây có xác một con cóc đã rữa. Vậy là cả hai đều đúng. Nhưng khổ nỗi, niềm vui, hạnh phúc thuộc về cô bé. Câu chuyện vậy là khá rõ rồi. Tất cả điều khác biệt kia chỉ là do cái mũi của chú và của cô bé.

Thế rồi một hôm bất ngờ chú không lò đòi đổi cái mũi xinh xinh của cô bé. Mặc dầu chú biết rằng cái mũi là phương tiện sinh sống cốt tử của chú. Cô bé ban đầu ngạc nhiên còn sau đó thì cười bò ra. Cô nói cho chú biết rằng dẫu cô có thích cái mũi của chú mấy đi nữa thì cô cũng không làm sao kham nổi. Đối với cô nó như một

mái nhà che mưa che nắng, mà nếu vậy thì dùng không phải chỗ. Do đó dầu có lòng quý bạn tới mấy cô cũng không thể nào làm vừa lòng chú được. Điều đó đã làm cho người bạn của cô buồn rầu biết chừng nào.

Sau đó họ vẫn đánh bạn với nhau. Song chú khổng lồ thỉnh thoảng vẫn buồn về chuyện cái mũi thần kỳ của mình. Biết vậy nhưng cô bé không có cách gì giúp chú nổi.